

Sygn. akt VII K 489/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Zielińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Siwek

Prokurator: Jarosław Anioł, Marcin Polak

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2017 roku, 3 marca 2017 roku,

sprawy **M. M. (1)** s. B. i K. z domu P. ur. (...) w O.

oskarżonego o to, że:

w dniu 14 stycznia 2016 roku w P. woj. (...), odbywając w A. Ś.w P. karę pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności na mocy wyroku Sądu Rejonowego w O., sygn. akt (...)korzystając z przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności orzeczonej postanowieniem S. O.w P.. sygn. akt(...)z dnia (...)roku na okres trzech miesięcy, tj. do dnia 14 stycznia 2016 roku, bez usprawiedliwionej przyczyny nie powrócił do tegoż A. najpóźniej w ciągu trzech dni po upływie wyznaczonego terminu,

tj. o czyn z art. 242 § 3 kk

1. na podstawie art. 1§2 kk w zw. z art. 17§1 pkt 3 kpk postępowanie karne wobec oskarżonego **M. M. (1)** umarza;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. J. kwotę 531,36 (pięćset trzydzieści jeden złotych trzydzieści sześć groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu;
3. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VIIK 489/16

UZASADNIENIE

M. M. (1) w dniu (...)roku o godzinie 19.30 został zatrzymany w celu odbycia kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie(...) wyrokiem z dnia (...)roku Sądu Rejonowego w O.. W dniu następnym został przekonwojowany doA. Ś.w P. Zaraz po przyjęciu na skutek ataku padaczki oskarżony doznał poważnego urazu głowy.

(pismo -k. 86 akt (...)SR w O.;

obliczenie kary -k.86 akt(...)SR w O.;

dokumentacja medyczna-k.51)

Postanowieniem SO w. (...)w sprawie (...)z dnia (...)roku oskarżonemu udzielona został przerwa w odbywaniu kary na okres 3 miesięcy tj. do dnia(...)roku. Podstawą tej decyzji był zły stan zdrowia – konieczność wykonania

zabiegu operacyjnego- usunięcia krwiaka w warunkach wolnościowych oraz fakt pozostawiania po zabiegu w śpiączce farmakologicznej.

(odpis postanowienia -k.85 akt (...)SR w O.)

Kolejnym postanowieniem SOW. (...) w sprawie(...)z dnia (...)roku oskarżonemu udzielona została ponownie przerwa w odbywaniu kary na okres 3 miesięcy tj. do dnia (...)roku. Podstawą tej decyzji był zły stan zdrowia – konieczność dalszych konsultacji lekarskich oraz dalszego leczenia i rehabilitacji, a także pomocy osób trzecich przy codziennych czynnościach.

(odpis postanowienia -k.103 akt (...)SR w O.)

W dniu 20 stycznia 2015 roku do P. R. w. (...) z A. Ś.w. (...) nadesłano zawiadomienie o przestępstwie, bowiem oskarżony nie zgłosił się celem odbycia reszty kary po zakończeniu okresu przerwy.

(zawiadomienie -k.1)

W okresie od dnia 18.01.2016 roku do dnia 10.09.2016 roku skazany odbył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

(obliczenie kary -k. 106 akt (...)SR w O.)

M. M. (1) ma 35 lat, posiada wykształcenie podstawowe, nie ma zawodu, utrzymuje się z renty socjalnej w wysokości 604 zł, jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu, nie posiada majątku.

(wyjaśnienia oskarżonego-k. 41v)

Oskarżony był wielokrotnie karany.

(karta karna -k.29-30)

Oskarżony nie cierpi na chorobę psychiczną ani upośledzenie umysłowe. Nie jest uzależniony od narkotyków. Rozpoznano u niego ZZA oraz encefalopatię pourazową.

W czasie popełnienia zarzucanego mu czynu miał prawidłową zachowaną zdolność rozpoznawania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

(opinia psychiatryczna -k. 49-51)

Oskarżony na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że ma problemy z pamięcią po zabiegu trepanacji czaszki. Kurator, który był u niego w domu w czasie gdy był po operacji poinformowała go, że ma dalej się leczyć.

(wyjaśnienia oskarżonego-k.24)

Przed Sądem oskarżony też nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie wiedział, że ma się stawić do więzienia. Mama mu nic takiego nie powiedziała. Potwierdził, że karę odbył.

(wyjaśnienia oskarżonego-k. 41v-42)

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył co następuje:

Sąd uznał za częściowo wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, złożone na etapie postępowania przygotowawczego i przed sądem w zakresie tego co stało się na terenie zakładu karnego i jak wyglądało jego leczenie. Korespondują one z zeznaniami przesłuchanej w sprawie jego matki oraz zebraną dokumentacją. Kurator I. L. potwierdził, że

przeprowadzała wywiady środowiskowe na polecenie sądu i faktycznie potwierdziła to jaki był stan zdrowia i kontakt słowny z oskarżonym.

W ocenie Sądu za wiarygodny uznać należy także pozostały materiał dowodowy, zgromadzony w sprawie jako nie budzący wątpliwości co do swojej prawdziwości i autentyczności.

W ocenie Sądu oskarżony **M. M. (1)** swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 242§ 3 kk. Karze w tym przypadku podlega ten, kto, korzystając z przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, bez usprawiedliwionej przyczyny nie powróci do zakładu karnego najpóźniej w ciągu 3 dni po upływie wyznaczonego terminu.

Oskarżony faktycznie dobrowolnie do zakładu karnego nie powrócił ale nie ukrywał się tylko przebywał w domu pod opieką matki. Twierdzi, że nie był świadomy konieczności stawienia się w zakładzie karnym. W ocenie sądu nie można było jednak uznać tego za usprawiedliwioną przyczynę niepowrotu, a jedynie ocenić stan zdrowia w którym się znajdował. Sąd penitencjarny nie był zobowiązany do wzywania oskarżonego celem dalszego osadzenia. Co więcej w aktach sprawy(...)znajduje się na -k. 37 potwierdzenie odbioru przez M. M. odpisu postanowienia dotyczącego okresu uzyskanej przerwy w wykonaniu kary.

Sąd wziął pod uwagę to co napisał kurator w ostatnim z wywiadów z którego wynika, że faktycznie oskarżony potrzebował opieki, leczenia i rehabilitacji. Zarówno oskarżony jak i jego matka są osobami schorowanymi i nieporadnymi.

Z treści art. 1 § 2 k.k. wynika, że nie stanowi przestępstwa czyn, którego społeczna szkodliwość jest znikoma.

O znikomości społecznej szkodliwości czynu, której definicję zawiera art. 115 § 2 k.k., można mówić wtedy, gdy rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej czynem, a także sposób działania sprawcy są na tyle nikłe, że w tym przypadku nie można mówić o przestępczości czynu. Nadto dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu nie są obojętne elementy o charakterze podmiotowym, takie jak rodzaj i stopień zawinienia, czy motyw działania, które legły u podstaw zachowania się sprawcy.

W ocenie Sądu już na obecnym etapie uznać należy, że zarzucany oskarżonemu czyn zawiera subminimalne natężenie społecznej szkodliwości co rodzi konieczność umorzenia postępowania za zasadzie art. 17 § 1 pkt 3 kpk.

Stosownie do treści art. 1 § 1 -3 kk Kodeksu Karnego przestępstwem jest czyn zabroniony przez ustawę, zawiniony, o natężeniu społecznej szkodliwości w stopniu większym niż znikomy.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia (art. 115 § 2 kk)

O znikomości społecznej szkodliwości czynu można mówić wtedy, gdy rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej czynem, a także sposób działania sprawcy są na tyle nikłe, że w tym przypadku nie można mówić o przestępczości czynu. Nadto dla oceny stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu nie są obojętne elementy o charakterze podmiotowym, takie jak rodzaj i stopień zawinienia, motyw działania, względnie pobudka, które legły u podstaw zachowania się sprawcy.

Przepis art. 115 § 2 k.k. zawiera zamknięty katalog okoliczności, które należy uwzględniać przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu [zob. wyrok SN z dnia 1 lutego 2006 r., V KK 226/05, OSNKW 2006, z. 5, poz. 44; zob. także wyrok SA w Katowicach z dnia 13 stycznia 2005 r., II AKa 455/04, Prok. i Pr. 2006, nr 1, poz. 21]. Do okoliczności tych - zgodnie z jego jednoznacznie brzmiącą w tym zakresie treścią - należą:

a) rodzaj i charakter naruszonego dobra;

- b) rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody;
- c) sposób i okoliczności popełnienia czynu;
- d) waga naruszonych przez sprawcę obowiązków;
- e) postać zamiaru;
- f) motywacja sprawcy;
- g) rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Procesową konsekwencją stwierdzenia, iż zarzucany w konkretnej sprawie czyn posiada natężenie stopnia społecznej szkodliwości w stopniu subminimalnym jest umorzenie postępowania karnego, o czym przesądza treść art. 17 § 1 pkt 3 kpk.

Stopień społecznej szkodliwości czynu jest tą immanentną cechą czynu, która pozwala na odróżnienie czynów błahych od poważnych i uznanie za przestępstwo tylko takich, które faktycznie i realnie szkodzą określonym dobrom jednostki, bądź dobru społecznemu. Ta zmienna cecha czynu, który formalnie wyczerpuje wszystkie znamiona danego typu czynu zabronionego, podlega indywidualnemu stopniowaniu.

Zdaniem Sądu taka właśnie sytuacja zaistniała w rozpoznawanej sprawie. Jakkolwiek już sam fakt popełnienia przestępstwa narusza obowiązujący porządek prawny, to jednak przy ocenie stopnia owego naruszenia nie można abstrahować od miejsca i sposobu popełnienia przestępstwa oraz od motywacji towarzyszącej jego sprawcy. Te kwantyfikatory oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu, w przypadku przestępstwa popełnionego przez oskarżonego nie mają jakiegóż wyjątkowo negatywnej wymowy.

M. M. (1) co prawda w dacie gdy powinien stawić się w zakładzie karnym przebywał w domu ale w ocenie sądu mając na uwadze jego stan o którym mówiła przed sądem kurator sporządzająca wywiad na potrzeby sądu - stan M. M. był taki, że faktycznie informacji udzielała jego matka. Jak potwierdziła I. L. są to ludzie bardzo prości. Faktycznie oskarżony do zakładu karnego nie powrócił ale mając na uwadze powyższe, nieporadność oraz to, że otrzymał on przerwę z powodu ciężkiego urazu głowy w odbywaniu kary zaraz właściwie po przyjęciu do zakładu karnego należało uznać, że zachodzą warunki do umorzenia postępowania z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu. Zarówno waga naruszonego obowiązku jak i motywacja oskarżonego przemawiały za tym.

Obrońcy z urzędu przyznane zostało stosowne wynagrodzenie.

Stosownie do treści art. 632 pkt 2 kpk koszty postępowania przejęto na rachunek Skarbu Państwa.